

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Obec Mirošovice**, se sídlem Na Ohradě 190, Mirošovice, zastoupená JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 3 A 47/2021-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2021, č. j. MMR-11622/2021-26 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný nevyhověl námitkám žalobkyně proti opatření poskytovatele dotace ze dne 30. 10. 2020 (společně s Informací o nevyplacení části dotace dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím nebyla žalobkyni v návaznosti na administrativní ověření žádosti o platbu provedeného Řídicím orgánem Integrovaného regionálního operačního programu (dále též „ŘO IROP“) vyplacena část dotace ve výši 5 % z částky podpory poskytnuté z IROP v rámci projektu č. CZ.06. 1. 37/0.0/0.0/16_045/0011248 s názvem „Cyklostezka Mirošovice – Mnichovice kolem Božkovského jezírka“ (dále též „předmětná zakázka“), a to podle § 14 odst. 5 ve spojení s § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“). Žalobkyně totiž postupovala v rozporu s § 36 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZZVZ“) a § 73 odst. 6 ve spojení s § 6 ZZVZ tím, že stanovila požadavky na prokázání technické kvalifikace nepřiměřeně vůči rozsahu

a složitosti předmětu veřejné zakázky, přičemž tímto postupem podstatně a bezdůvodně omezila hospodářskou soutěž.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřeným ani nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně a srozumitelně vyjádřil právní názor, že požadavek žalobkyně na prokázání alespoň 10 referenčních zakázek realizovaných v posledních pěti letech, každé v minimální výši 10 mil. Kč bez DPH, byl ve vztahu k předmětu a rozsahu zakázky nepřiměřený. Správní orgány vyhodnotily míru nepřiměřenosti kvalifikačního kritéria jako jednoznačnou. Proto nebylo nutné, aby bylo v odůvodnění rozhodnutí konkretizováno, proč je požadavek právě na 10 referenčních zakázek nepřiměřený. Pokud se žalobkyně rozhodla stanovit kvalifikační kritéria, bylo naopak na ní, aby jejich stanovení řádně zdůvodnila z hlediska jejich nezbytnosti a přiměřenosti. K diskriminační povaze kvalifikačních požadavků uvedl, že ačkoliv zadavatel vždy směřuje k výběru co nejvhodnějšího dodavatele, měly by požadavky na technické kvalifikační předpoklady ve svém důsledku eliminovat pouze ty uchazeče, kteří jsou objektivně nezpůsobilí ke splnění veřejné zakázky. V opačném případě se jedná o porušení principu zákazu diskriminace a rovného zacházení. Stanovený požadavek byl zjevně nepřiměřený a způsobilý vyřadit z účasti na zadávacím řízení potenciální uchazeče, kteří by byli objektivně schopni předmětnou zakázku splnit. Žalobkyně oprávněnost jí nastavených kvalifikačních požadavků dostatečně nedoložila. Došlo k porušení zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace vyplývajících ze ZZVZ.

[3] Ke kvalifikačnímu požadavku žalobkyně na pozici „Hlavního stavbyvedoucího“, městský soud uvedl, že ani tuto část napadeného rozhodnutí nepovažuje za nedostatečně odůvodněnou. Volba konkrétní osoby, jakož i posouzení, zda je pro realizaci dané veřejné zakázky dostatečně zkušená, by měla spočívat na dodavateli. S ohledem na povahu předmětné veřejné zakázky se jeví velmi podrobně a striktně formulovaný požadavek zadavatele jako nadbytečný a nepřiměřený.

[4] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, podle jakého bodu přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce žalovaný posuzoval příslušné finanční opravy. Při stanovení výše nevyplacené části dotace postupovaly správní orgány podle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce vydaných IROP, konkrétně podle jejich přílohy č. 5 Finanční opravy za nedodržení postupu. Z napadeného rozhodnutí je podle městského soudu bez nejmenších pochyb zřejmé, že žalovaný potvrzuje prvostupňové rozhodnutí také pokud jde o výši finančního postihu žalobkyně. Uvedení sazby 2 % (namísto 5 %) bylo zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu, která nemohla mít vliv na srozumitelnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

III.

pokračování

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[6] Namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, pokud jde o požadavek na prokázání technické kvalifikace. Zcela legitimně požadovala, aby každý účastník zadávacího řízení předložil seznam zakázek na stavební práce, které realizoval v posledních 5 letech. Ze seznamu stavebních prací mělo vyplývat, že dodavatel realizoval alespoň 10 lineárních staveb a každá z těchto staveb byla v minimální výši 10 mil. Kč. Požadavek na prokázání technické kvalifikace byl stanoven tak, aby byla zajištěna co nejvyšší garance, že dílo bude včas a řádně v roce 2020 dokončeno. Městský soud však otázku přiměřenosti a nediskriminace posoudil nedostatečně a nesrozumitelně. Nesouhlasila s tvrzením městského soudu, že předmětem zakázky byly v zásadě jednoduché a nekomplikované stavební práce. Nepožadovala uvedený počet zakázek k vyloučení malých stavebních společností, ale k zajištění účasti takových společností, které budou mít s takto velkými stavbami zkušenosti a budou schopny zakázku dokončit v krátkém časovém období. Tvrzení městského soudu, že menší dodavatelé by byli schopni realizovat výstavbu cyklostezky možná i za ekonomicky výhodnějších podmínek, považovala za zcela nepotvrzené. Městský soud neodůvodnil, proč požadavek ze strany ŘSD na urychlené dokončení stavby nemohl dostat stěžovatelku pod tlak. Ze stejného důvodu stěžovatelka nesouhlasila s tím, jak byl posouzen kvalifikační požadavek na osobu zastávající pozici „hlavního stavbyvedoucího“.

[7] Stěžovatelka rovněž namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k porušení Obecných pravidel pro žadatele a příjemce. Při zadávání veřejné zakázky nepostupovala v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ a § 73 odst. 6 ZZVZ ve spojení s § 6 ZZVZ. Je vyloučeno, aby vůči ní byly uplatňovány finanční opravy dle Přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce. Městským soudem konstatovaná zřejmá nesprávnost (finanční oprava ve výši 2 %) podle ní měla zásadní vliv na význam uvedeného porušení, neboť z toho nebylo zřejmé, jakého porušení se dopustila.

[8] S ohledem na shora uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s městským soudem, setrval na svých dosavadních závěrech, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a Informaci o nevyplacení části dotace. Veškerá tvrzení prezentovaná stěžovatelkou v žalobě byla městským soudem dostatečně a řádně vypořádána. Argumenty kasační stížnosti v zásadě jen jinými slovy opakuje tvrzení uvedená již v řízení o námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného a stejně tak v žalobě podané u městského soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 6 odst. 1 ZZVZ musí zadavatel při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti. Podle odst. 2 ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.

[13] Podle § 36 odst. 1 ZZVZ zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.

[14] Podle § 73 odst. 6 ZZVZ pokud zadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit, která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a minimální úroveň pro jejich splnění.

[15] Podle § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodnutí o poskytnutí dotace může poskytovatel stanovit, že nesplnění některých podmínek podle odstavce 4 písm. g) nebo porušení povinnosti stanovené právním předpisem bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Při stanovení nižšího odvodu uvede poskytovatel procentní rozmezí nebo pevný procentní podíl vztahující se buď k celkové částce dotace, nebo k částce, ve které byla porušena rozpočtová kázeň, nebo stanoví pevnou částku odvodu; přitom přihlédne k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.

[16] Podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j).

[17] Námitky shodně vznesené v odvolání a žalobě lze za určitých okolností vypořádat též souhlasným odkazem na to, jakým způsobem byly argumentovány v napadeném rozhodnutí (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Kasační argumentace v zásadě obdobně opakuje výhrady uvedené již v řízení o námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného a poté v žalobě. Kasační námitky směřují především do nepřezkoumatelnosti nebo nedostatku důvodů rozsudku městského soudu, které je možné rozdělit do tří okruhů – posouzení přiměřenosti požadavku na prokázání technické kvalifikace, posouzení porušení Obecných pravidel pro žadatele a příjemce a posouzení neurčitosti některých slovních spojení.

pokračování

[18] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Správní orgány i městský soud důkladně posoudili jak požadavek na prokázání technické kvalifikace, tak i porušení Obecných pravidel pro žadatele a příjemce a neurčitost některých slovních spojení. Městský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Rovněž skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[19] Rozsudek městského soudu shora uvedeným požadavkům dostál. Městský soud v rámci vymezeném uplatněnými žalobními body přezkoumal postup správních orgánů a dospěl k přezkoumatelnému závěru, že stěžovatelka nepostupovala obezřetně, citlivě a neodůvodnila požadavky stanovené v zadávacím řízení a jejich přiměřenost. Argumentace městského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Námitky o nepřezkoumatelnosti směřují do srozumitelných a řádně odůvodněných závěrů, se kterými stěžovatelka subjektivně nesouhlasí. Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy městského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a liché, a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný.

[20] V projednávané věci bylo správními orgány rozhodováno o přiměřenosti zadávacích podmínek ve vztahu k potenciálním dodavatelům zakázky. Jak žalovaný, tak městský soud v napadeném rozhodnutí jasně a srozumitelně vyjádřili právní názor, že požadavek stěžovatelky na prokázání alespoň 10 referenčních zakázek realizovaných v posledních pěti letech, každé v minimální výši 10 mil. Kč, byl ve vztahu k předmětu a rozsahu předmětné zakázky nepřiměřený. Lze souhlasit s tím, že se v projednávané věci nejednalo o zvláště složitou technologii stavby (předmět veřejné zakázky nebyl nijak unikátní a rozsáhlý). Městský soud provedl podrobné posouzení přiměřenosti a (ne)diskriminační povahy zadávacích podmínek. Není sporné, že technické kvalifikační předpoklady, jejichž prokázání je zadavatel oprávněn požadovat, pokud to odůvodňuje povaha předmětu veřejné zakázky, by ve svém důsledku měly eliminovat ty uchazeče, kteří jsou objektivně nezpůsobilí ke

splnění veřejné zakázky. Obecně musí zadavatelem vymezená kritéria technické kvalifikace vyjadřovat objektivně odůvodnitelné požadavky zadavatele a současně musí zajistit způsobilost účastníků k plnění veřejné zakázky. Současně však tato kritéria nesmí být stanovena nepřiměřeně a nesmí tedy omezit dodavatele, kteří by byli požadované plnění schopni realizovat. Technická kvalifikace má být posouzena vždy individuálně a obecná východiska vyplývající z ustálené praxe jak soudů, tak Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pouze napomáhají při posuzování konkrétních případů. Nebylo tak možné bez dalšího přijmout příměr stěžovatelky ke skutkově, technicky i časově nesouvisejícímu případu a za odlišné právní úpravy (rozhodnutí ze dne 27. 7. 2011, č. j. ÚOHS-R61/2011/VZ-11559/2011/310/JSl) jako relevantní podklad k přiměřenosti požadavků na technickou kvalifikaci. Městský soud se přiměřeností požadavků stěžovatelky náležitě zabýval (viz odst. 27 až 36 rozsudku). Dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč považuje stanovená kritéria za nepřiměřená, neboť mohou vyloučit právě menší uchazeče, kteří by byli schopni tuto zakázku také uskutečnit, a nelze vyloučit (ani potvrdit), že by ji uskutečnili za výhodnějších podmínek. Zdejší soud se ztotožňuje i s argumentací městského soudu, dle které není nutné v odůvodnění rozlišovat, zda se jedná o hraniční nebo naprosto jednoznačnou nepřiměřenost, pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že se jedná o nepřiměřeně nastavená kvalifikační kritéria. Nebylo proto nutné, aby bylo v odůvodnění rozhodnutí podrobně vysvětleno, proč je požadavek na počet právě 10 referenčních zakázek nepřiměřený. Předmět zakázky neodůvodňoval klást na dodavatele zvláštní požadavky, které mohou naplnit pouze dodavatelé s rozsáhlým portfoliem významných stavebních prací za posledních 5 let. Pokud se stěžovatelka rozhodla stanovit kvalifikační kritéria, a tedy omezit přístup některých dodavatelů k předmětné zakázce, bylo naopak na ní, aby řádně zdůvodnila, proč považuje prokázání právě 10 referenčních zakázek za nezbytné a přiměřené (obdobně např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008).

[21] Městský soud se řádně a dostatečně vypořádal i s námitkou směřující do porušení zákazu diskriminace, přičemž odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152. Uvedl, z jakého důvodu se jeví shora uvedené kvalifikační požadavky nepřiměřené a diskriminační spolu s tím, jaký dopad to mohlo mít na ostatní případné dodavatele. Na uvedeném nemohl ničeho změnit ani požadavek ŘSD na dokončení díla v roce 2020, aby v rámci modernizace D1 mohl být opraven most D1-024, přes který vede hlavní přístupová cesta na předmětnou cyklostezku. Městský soud na základě zjištěných skutečností dospěl ke správnému a přezkoumatelnému závěru, že stěžovatelka v daném případě oprávněnost jí nastavených kvalifikačních požadavků dostatečně nedoložila.

[22] Obdobným způsobem pak postupoval v případě kvalifikačních požadavků na osobu „hlavního stavbyvedoucího“ (viz odst. 37 až 40 rozsudku). Srozumitelně uvedl, z jakého důvodu považuje kvalifikační nároky stěžovatelky za nepřiměřené. Stěžovatelka byla oprávněna požadovat, aby dodavatel zajistil, že na výstavbě se bude podílet osoba způsobilá k výkonu pozice hlavního stavbyvedoucího (osoba disponující autorizací v oboru dopravní stavby). Prostřednictvím tohoto požadavku však bezdůvodně vyloučila z účasti na zadávacím řízení potenciální dodavatele, jejichž stavbyvedoucí mají v daném oboru praxi kratší než 10 let. Na podkladě odůvodněných skutečností dospěl městský soud k závěru, že takový požadavek lze považovat za nadbytečný a nepřiměřený ve vztahu k předmětu veřejné

pokračování

zakázky. Zdejší soud nepovažuje ani v této části napadený rozsudek za nepřezkoumatelný či nedostatečně zdůvodněný.

[23] K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu, co se týče porušení Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, zdejší soud uvádí, že ani tuto nepovažuje za důvodnou. Městský soud se touto námitkou zabýval v odst. 46 až 48, přičemž dostatečně podrobně popsal, jakého porušení se stěžovatelka dopustila a proč jí nebyla vyplacena část dotace (resp. byla určena finanční oprava ve výši 5 % z částky poskytnuté dotace). Uvedl, že při stanovení výše nevyplacené části dotace postupovaly správní orgány podle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce vydaných IROP, konkrétně podle jejich přílohy č. 5 Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a v MPZ účinné k datu stanovení finanční opravy. V čl. 3 bodu 11 je uvedeno, že v případě, že „*žadavatel stanovil diskriminační nebo jiná protiprávní kritéria pro vyloučení, požadavky na kvalifikaci dodavatelů, kritéria hodnocení nabídek, podmínky pro plnění veřejné zakázky nebo technické specifikace nutné pro účast ve výběrovém/zadávacím řízení (např. požadavky bezprostředně nesouvisející s předmětem veřejné zakázky, nebo hodnotící kritéria nevylučující vztah užitné hodnoty a ceny)*“, uplatní se sazba finanční opravy ve výši 25 %, *pokud stanovené podmínky zjevně neodpovídají předmětu veřejné zakázky, eventuálně 5 %, pokud i přes užití omezujících podmínek byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže.*“ Žalovaný tak postupoval zcela v souladu se shora uvedenými pravidly a potvrdil prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, což konstatoval i městský soud. Nelze dospět k závěru, že ŘO IROP a žalovaný posuzovali finanční opravu odlišně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že bylo postupováno podle čl. 3 bodu 11 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce a z jakých důvodů. Chybné uvedení sazby 2 % v závorce, která se nevztahuje k porušení dle bodu 11 tabulky finančních oprav, tak nemohlo stěžovatelku uvést v pochybnost, neboť se jednalo o zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, která nemá vliv na srozumitelnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ani v rozsahu této kasační námitky proto zdejší soud nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný ani nedostatečně zdůvodněný.

[24] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku nedostatečného zdůvodnění závěrů, že slovní spojení „mnohem kratší praxe“, „obdobné veřejné zakázky“ a „standardní požadavky“ nejsou neurčitá v kontextu celého textu. Městský soud se touto námitkou zabýval v odst. 42 až 43, přičemž vysvětlil, z jakého důvodu je význam těchto slovních spojení jednoznačný. Ačkoliv připustil, že uvedená slovní spojení mohou působit neurčitě jako samostatně stojící, v kontextu rozhodnutí je považoval za srozumitelná a bez obtíží pochopitelná. Ke slovnímu spojení „obdobné veřejné zakázky“ uvedl, že se v kontextu napadených rozhodnutí jedná o přirovnání k veřejným zakázkám obdobným, tzn. svou povahou předmětné zakázce co nejbližším. Zdůraznil, že nelze odkazovat na jakákoliv obecná kritéria či judikaturu. Pokud šlo o slovní spojení „mnohem kratší praxe“ a „standardní požadavky“, ta se vztahovala ke skutečnosti, že správní orgány shledaly stěžovatelkou nastavená kvalifikační kritéria zcela nepřiměřenými. Byla to právě tato slovní spojení, která kladla důraz na požadovanou délku praxe stěžovatelkou (stěžovatelkou požadovaná praxe byla mnohem delší, než by bylo přiměřené) a na standardnost požadavků (požadavky byly nestandardní). S tímto důsledným posouzením se zdejší soud zcela ztotožňuje.

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2023

David Hipšr
předseda senátu